

Pirtin Viesti

"Niinkuin me lentäisimme pois . . ."

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Ilo — uskon este?

Lk. 24: 36—49.

Pääsiäissanoma on kiirinyt kautta kristikunnan. Koko vuoden suurimmat kansanjoukot ovat olleet liikkeellä kirkoissamme äskeisten pyhien aikana. Näky on ollut sykhdyttävä. Seurakuntavirsi on kaikunut voimakkaana. Jotain ainutlaatuisesta kristittyjen yhteydestä on aavisteltu tai koettu ehtoollispöytien ääressä. Tuokin ystävä on täällä mukana, ja tuo ... ja tuo ...

”Jeesus itse seiso i heidän keskelään...” Näitkö Sinä, ystävä, tämän Herran? Kuulitko hänen sanovan: ”Katsokaa käsiäni ja jalkojani...”, haavojani teidän tähtenne, joista voitte tuntea minut? Entä mitä näki seurakunnan Herra katsellessaan näitä joukkoja? Mitä Hän näki minussa? Näkikö Hän minut jossain muualla silloin, kun seurakunta vietti Hänen pyhää muistoaan?

Merkitty sanan kohta kertoo Jeesuksen lähimpien ystävien piiristä pääsiäisen ihmeen ääressä. Herra näki heidän vaikeutensa uskoa, että Hän oli todella elävänä heidän seurassaan. Vielä sittenkin, kun Hän näytti heille kätensä ja jalkansa, kerrotaan, etteivät he uskooneet ”ilon tähden”. Tällainenkin este siis on mahdollinen.

Jos ajattelemme sitä iloa, jota maailma tarjoaa, ja jota monet ainoana todellisena pitävätkin ja tavoittelevat, ei ole ihme, jos elävän Herran läsnäolon uskominen käy mahdottomaksi. Se ilo on sammuttanut uskonelämän kipinän monen kohdalla. Mutta nyt kerrotaan siitä ilosta, jonka Herran ilmestyminen omiensa keskelle synnytti.

Uskonelämä ei todellakaan synny ihmeistä, vaikkapa kuinka suurista ja ihanista. Vieläpä silloinkin, kun ilon aiheuttaa Vapahtajan haavojen näkeminen ja Jeesuksen ”löytäminen” omana

Vapahtajana, joka on minun tähteni haavoitettu, käy valitettavasti usein näin. Uusi, ennen kokematon ilo, joka tuntuu liian suurelta omistettavaksi ja omaan sisimpään mahtuakseen ja josta tekee mieli kertoa jokaiselle, saattaa sittenkin viedä ohi pääasian. Ja niin sitten valitettavan usein tästä pääsiäisihmeestä iloinnut ihminen saattaa yllättävän pian harhailta pois, kadottaa Vapahtajansa ja ajautua takaisin maailman iloihin. Koettu ihmeellinen elämys menetti ennen pitkää viehätyksensä eikä enää pystynytään valtaamaan tunteita samalla voimalla, kuten ehkä oli kuviteltu, ja niin tuli pettymys ja luopuminen. Tällainen uuden, ihmeellisen elämyksen tuoma ilo ei silti ilman muuta ole vielä sitä iloa Herrassa, joka on meidän väkevyytemme.

Siksi, ystävä, kun saat armon iloita Jumalan suurista ihmeteista kohdalasi, älä pysähdy niihin. ”Te saatte nähdä suurempiakin kuin nämä”. Pyydä, että Jumala veisi Sinut tästä hetken kokemuksesta edelleen siihen todellisuuteen, joka on kaiken tämän takana: Hänen Sanaansa, juurruttaisi Sinut siihen ja kasvattaisi Sinua siitä ammentamaan elämän voimaa silloinkin, kun tällainen ilo on poissa. ”Hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset”, kertoo tekstimme edelleen ja Hän lupasi heille voiman korkeudesta. Sitä meidänkin on anottava, ja tämän rukouksen täyttymiseen on Sanaassa erikoinen vakuutus.

Tästä käy tie ”iloon Herrassa”, joka on mahdollinen hetken tunnelmista riippumatta. Se ei ole uskon este, vaan se yksin on meidän väkevyytemme, jota ilman emme kestä.

Toivo Salomaa.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 1

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1956

Ah, jos mulla siivet oisi . . .

Ah, jos mulla siivet oisi,
Jotka toisi
Minut istuimesi luo,
Vaan mua synti vaivuttaapi,
Uuvuttaapi,
Anna voimaa, apu tuo.

Köyhä sielu janoovaisna,
Kaipaavaisna,
Lähtehelles halajaa.
Mulle elon vettä anna,
Lahjaks kannan.
Sinä vain voit virvoittaa.

Poista kaikki, mikä estää,
Anna kestää
Vielä laupeutesi,
Kun mua vaivat painaa maahan,
Herra, saahan
Sulta voimaa voimaksi.

Suostuta mua ristiin, vaivaan,
Että taivaan
Vaivan jälkeen saavutan,
Että saan, oi Auttajani,
Kuninkaani,
Luonas kruunun kirkkahan.

Virsi 377: 2—5.

SUURIN SANA

Kärsimysviikko on taas lähestynyt meitä. Se nostaa eteemme monta sanaa, mutta suurin ja ainoa niistä on sana: sovitus. Sovitus meille jokaiselle, anteeksiantamus jokaisesta synnistä, vapautus niiden katkerista painoista — kaikki se on tullut meidän omistettavaksemme yhdessä teossa, — suurimmassa, mitä maan päällä koskaan on tehty.

Emmekö sen teon edessä hiljenisi, emmekö saisi kyyneliä silmiimme? Mutta hetken hartaus unohtuu pian ja kyyneleet — ehkä syvistä, vilpittömistä tunteista kummunneet — kuivuvat. Sydän kovettuu uudelleen, ellemme jatkuvasti pyydä olla kärsivän Vapahtajan läheisyydessä.

Niin usein kysymme kauhistuneina itseltämme: ”Mitä olen tehnyt?” On hyvä, että saamme havahtua kysymään sitä. Mutta levoton kyseleminen ei kuitenkaan meitä hyödytä. Jos kääntyisimme katsomaan sitä, mitä Vapahtaja on tehnyt, näkisimme jotain paljon suurempaa, enemmän katsomisen arvoista kuin itsemme, omat pahat tekomme.

Mutta usein on niin, ettemme tahdo katsoa ristiinnaulittua Jeesusta. Me peitämme silmämme monin tavoin, ettemme näkisi. Ja kuitenkin se samalla kiusaa meitä, sillä me tiedämme kyllä, mitä Hän on tehnyt ja käsitämme sen tarkoitettavan meitä itseämme. Mutta me tiedämme sen katsomisen painavan maahan, ja sitä ei ylpeä sydän tahdo.

Mutta Jumala on hyvä. Hän vetää meidät ristin vaikutuspiiriin. Hän herättää meidän sydämissämme kalpuun siihen elämään, johon meillä itsellämme ei ole voimaa nousta, pois entisestä elämästä, sen syyttävistä muistoista. Hän asettaa eteemme tuon elämän sanan: anteeksiantamus.

Ei ole pitkä aika siitä, kun se sana oli minulle vieras. Tiesin kyllä, mitä se merkitsee, mutta en sitä tajunnut — ehkä en aina edes tahtonut sitä.

Mutta Jumala on ollut kärsivällinen. Vähitellen Hän on kirkastanut sitä rakkautta ja sen merkitystä minulle henkilökohtaisesti. Ja jos joskus minusta on sen rakkauden veloituksen täyttäjäksi: ”Rakastakaa, niinkuin minä olen teitä rakastanut”, on se Hänen työtään, Hänen armoaan.

Jos mieleemme vielä tulee epäily, ettei Jumala ehkä meistä välittäisi, jos tunnemme itsemme turvattomiksi ja yksinäisiksi, niin siinä ainoassa, Jeesuksen lunastustyössä, on meillä selkeä vakuutus Jumalan rakkaudesta. Sitä rakkautta eivät omat epäilyksemme voi muuttaa.

Oma heikkoutemme ei sen edessä ole esteenä. Jos vielä herää kysymys: ”Onko minusta sen tien kulkijaksi?” on tärkeää muistaa, ettemme itse ole sille tielle tulleet. Hän on sille jalkamme asettanut, hänen voimallaan kuljemme jokaisen askeleen.

Me olemme heikkoja kaikki. Itse emme koskaan pysty vastaamaan elämästämme — emme menneestä emmekä tulevastakaan, siksi onkin suuri armo saada jättää se Rakkauden Jumalan käsiin, jättää epäilyksettä, kaiken menneen anteeksi uskoen. Niissä käsissä se ei rikoudu eikä tahriinnu niinkuin omisamme, niille on sen johto tarkoitettu. — Jumala kyllä tietää, mitä hän meille tekee. Onnellisia olemme vasta silloin, kun voimme psalminkirjoittajan tavoin sanoa: ”Minä olen kurja ja köyhä, mutta Herra pitää minusta huolen.”

— Taas, kärsimysviikolla, lähestyy meitä ristiinnaulittu Vapahtaja, lähestyy niinkuin niin monesti ennen. Hän näkee kaiken meissä, mutta hänen edessään ei ole syyttöksiä, ei tuomion pelkoa. Hän ottaa pois ne kaikki, hän avaa eteemme uuden tien. — Onhan tuskaa ja kärsimystä silläkin tiellä, mutta epätoivoa ei koskaan. On taisteluja, mutta on myös rauha niiden keskellä — sydämen rauha Hänen ristinsä edessä.

Eeva Tikka.

Palmusunnuntain illanvietossa pidetty puhe.

RAAMATUNLUKUMME

Aloitamme yhteisesti huhtikuun 20 päivänä lukea Jobin kirjaa. Siirrymme sitten taas evankeliumeihin käydäksemme tällä kertaa läpi Matteuksen evankeliumin. Kun luemme jälleen luvun päivässä, pääsemme näin juhannuksen tienoille ja sittenpä on taas uusi numero ilmestynyt.

Tuskin meillä ihmisillä on mistään asiasta niin monta todistetta olemassa kuin siitä, että elämämme päivät loppuvat kerran. Aikaisintaan viime vuosisadalla syntyneitä ovat ne ihmiset, joiden keskellä elämme. Miljoonat ja taas miljoonat edeltäjämme ovat "menneet tietä, jolta eivät palaja". Jokainen kuivunut ruohonkorsi tai puunoksa sanoo sekin meille sanattomalla tavallaan: "Ihmislapsi, päiväsi ovat luetut". Oikeastaan mikään ei puhu sen puolesta, että elämämme täällä on ikuista. Tuskin tätä kukaan vakavissaan väittäisikään tai uskaltaisi toivoakaan, mutta käytännössä kuitenkin usein elämme tätä elämää, niinkuin se jatkuisi aivan loputtomiin. Siten jokainen yksityinen ajankohta menettää arvonsa. Päivämme eivät muodostu meille lahjaksi, jollaiseksi Jumala on ne tarkoittanut. Ne eivät muodostu tilaisuudeksi rakentaa sitä elämää varten, joka todella on kestävä ikuisesti ja kestävä samanlaisena kuin se täällä sydämissä alkaa. Uskomattoman nopeasti aikamme valuu käsistämme. "Tulee yö."

Jos yleensäkin aikamme on lyhyt, niin vielä enemmän on sellainen se aika, jolloin voimme tehdä työtä, suorittaa tehtävämme seurakunnassakin. Lapsuus on suurelta osalta vasta valmistumista tulevia tehtäviä varten, vanhuudessa taas ovat voimat jo usein vähäiset. Näin ollen "lyhyt on toiminnan hetki". Mutta se ei ole vain työntekijän puolelta lyhyt, vaan myös työntekijän kannalta. "Eloa kypsyy korjuuseen." Paljon viljaa varisee hukkaankin, kun ei ole kylliksi työntekijöitä.

Työntekijöitä on liian vähän lähetyskentillä. Sitä, mitä me lyömme laimin, ei tuleva polvi voi mitenkään korjata. Elleivät näet tämän sukupolven kristityt vie sanomaa Kristuksesta tämän polven pakanoille, he kuolevat ilman sitä. Päivä ei koita heille.

Entä diakonian, kristillisen rakkaudenpalvelun kentällä. Voimme ehkä ajatella, että "köyhät meillä on aina keskuudessamme, milloin tahdomme, voimme heille hyvää tehdä". Näin kyllä on, mutta kärsivienkin rivit vaihtuvat. Jonot mielisairaaloihin vain pitenevät. Eiköhän se ole eräs merkki siitä, että evankeliumin vapauttava viesti on pysähtynyt puolitiehen, meihin, vaikka sen piti kulkea kauttamme eteenpäin, toivoksi toivottomille. Niin ovat monet, liian monet aivan lähellämme painuneet yöhön, pimeimmästä pimeimpään. Jotakin tästä kertoo sekin, että — niinkuin lehdestä saimme hiljattain lukea — joku

"TULEE YÖ"

(Joh. 9: 4)

kuuhkotautia sairastanut henkilö on ollut asunnossaan kuolleena kolme viikkoa, ennenkuin kukaan asian havaitsee. Mikä ahdistava yksinäisyys! Sanallinenkaan evankeliumi ei kulje aina eteenpäin keskellämme. Joku aika sitten piti erään kirkosta vieraantuneesta kodista lähteneen miehen todeta, ettei kukaan ihmisen ollut 19 vuoteen puhunut hänelle sanaakaan Jumalasta. Miten pitkälti pimeää!

Kun Herra sanoo meille "Tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä", ei Hän tahdo meitä saattaa pelokkaina tuijottamaan sellaisiin asioihin, joihin me emme voi vaikuttaa. Sana tahtoo herättää meidät käyttämään ne päivän hetket oikein, mitkä meillä käytettävissämme ovat ja täyttämään ne tehtävät, mitkä mahdollisuuksiemme rajoissa ovat. "Jos et sä yllä kauas, vie sana veljesi luo. Naapuri nouda kanssas' ja taivahan tielle tuo". Jos yksikin evankeliumin valon säde pääsee kauttamme koittamaan niille, jotka varjossa ovat, emme ole eläneet turhaan. Siunaavat ajatukset seuraavat elämäämme. Oman sydämemme täyttää suuri ilo, kun keskelle tätä ajallista menoa saimme tuoda palan ikuisuutta. Saimme tuoda päivää yöhön. Tähän Jumalamme meitä kutsuu. Tähän Hän on meidät tarkoittanut.

Paula Kaiser.

*Jeesus, sydämeeni paina
Rakkautes suuri aina,
Että sinuun luottaa voisin,
Seuraajasi aina oisin,
Julistaisin kuoloas.*

*Niinkuin kukka, niinkuin suvi
Ruumihini lakastuvi,
Voitollasi kuolemasta
Pelastat mun kauheasta,
Kuolon vallan voittaja.*

*Uskon ristin salaisuuteen.
Yöstä viet mun aamuun uuteen.
Kanna kuolon saapuessa,
Silmäin valon sammuuessa
Minut paratiisihin.*

Virsi 65.

”TULKAA KAIKKI PERILLE”

Noilla sanoilla evästi tämäntalvisten naapuriopistojen välisten hiihtokilpailujemme järjestäjän, Kylänlahden opiston, johtaja ladulle lähtijöitä. Heitä oli-kin kerääntynyt melkoinen joukko, 34.

Meidän, Nurmeksen opiston, iloinen hiihtäjäjoukko, 17, matkusti naapuriopistoon jo kilpailujen edellisenä iltana, laskiaisiltana. Jo lyhyellä junamatkalla saattoi havaita, ettei kilpailutouhun kiireessä suinkaan tahdottu unohtaa tärkeintä. Sydäimestä kaikui-ivat hiihtäjälaulajien kysymykset varmaan yhtä paljon itselle kuin kuulijoille: ”Ah minne, ah minne, oi ihminen, vie sun matkasi määrä, sun juoksu- tie —.” Kumpaa lie- nemme innokkaammin odottaneet, kilpailuja tuloksineen vaiko yhdessäolon hetkiä Jumalan Sanan ääressä.

Sielläpä olivatkin jo kylänlahtelaiset asemalla meitä vastassa. Hiihtäjämme lähtivät heti asemalta oppaiden mukana tutustumaan latuun. Pian se oli kierretty ja odottava päivällinen maistui sen jälkeen, voi arvata!

Illalla saimme kokoontua Sanan ääreen. Johtaja Ojajärvi puhui kanssa- käymisestä kristittyjen kesken: ”Luther sanoo jokapäiväiseen leipään kuuluvan mm. hyvät ja uskolliset naapurit, s.o. hyvä naapurisopu. Tämä taas syntyy kosketuksenotolla. Kun sen teemme, toteamme, että meillä ovat samat vaikeudet. Meidän taistelumme on taistelua yhteistä vihollista, sielunvihollista, vastaan. Tukikohtia ovat mm. Kohtavaara ja Kylänlahti. Siellä varustetaan, huolletaan, tätä taistelua varten.” Iltahar- taudessa hiljennyimme pyytämään Ju- malaa psalmin sanoin: ”Sano minun sie- lulleni, minä olen sinun pelastuksesi.” Onko meillä avoin korva myös kuule- maan tämä Jumalan vakuutus omalle kohdallamme? Näissä mietteissä menim- me levolle. Tunsimme olomme kotoiseksi.

Kilvoittelu kirkkautta kohti näytti muodostuvan kilpailupäivän tunnukseksi. Sitä kosketteli aamuhartaus (v. 436), sitä myös johtaja Ojajärven raamattu- tunti (Mark. 9: 2—13). ”Kirkastusvuorel- la tulee ihmiselle se mieli, että saisi aina olla siinä kirkkaudessa! Hyvä on meidän tässä olla! Mutta täällä maan

päällä olevassa kirkkaudessa on eräs vika. Se on vähäinen, pieni hetki vain, enemmän on Golgatan tietä. Me mielis- tymme kirkastettuun Kristukseen. Ei sa- nonut Pietari enää ylimmäisen papin pihalla, että hänen oli hyvä siinä olla. Siellä hän kielsi Hänet. Näin meille hel- posti käy. — Usko antautuu Kristuksen kanssa kulkemaan kirkastusvuorelta alas laaksoon. — Kristus tulee kirkkaudessa. Tätä päämäärää kohti me kuljemme, vaikka vielä olemme täällä vaivojen maassa. —”

Tämän asian ympärille keskittyi sano- ma myös päivätilaisuudessa, varsinaisis- sa alkajaisissa, johon Nurmeksen opiston joukkokin koko vahvuudessaan oli jo saapunut. ”Ristinlipun nostais- samme varmaan kerran voiton saamme” va- kuutti Kylänlahden Pekka alkusanois- saan. Meidän opistomme johtaja Salo- maa puhui vakavia sanoja 1 Tim. 6: 12 johdolla siitä, kuinka meidän tulisi kil- voitella hyvä uskonkilvoitus. Se ei suinkaan ole mitään epämääräistä huitelemista. Elämän kilparadalla ovat omat sääntönsä. Yksi tärkeä niistä on, että on kilpailtava hyvin omintun- noin. Tämä taas vie tunnustamisen tielle ja avautumaan Jumalalle ja lähimmäiselle. Elämämme ei voi muodostua siksi, miksi se muodostuisi, jos olisimme avoimia. ”Minä sanoin, minä tunnustan ja sinä annoit anteeksi.” (Ps. 32: 5) Isäntäopis- tomme johtaja muistutti vielä kilpaili- joille, tarkoittaen myös sen päivän suk- simiehiä: ”Laskekaa voimanne oikein ja tulkkaa kaikki perille.”

Niinpä hajaannuimmekin varustau- tumaan voimien mittelyyn, jonka pi- ti alkaa kello 13.30. Hienoinen lu- misade huolestutti hiihtäjiä ja suksivoi- teet etsittiin taas kertaalleen esiin. Ajoissa olivat hiihtäjäparit valmiina la- dulle lähtöön ja molempien opistojen huutojoukot evästivät lähtijänsä reip- pain säkein. Jännityksellä odotimme en- simmäisiä maaliin tulijoita. Tyttöjen sarja näytti tasaiselta. Suurimmalla mielenkiinnolla lienemme seuranneet molempien opistojen parhaan hiihtäjän ottelua. He olivat arvonnassa joutuneet kilpapariksi. Ja niinpä kävi, että Tiina- me ei pettänyt luottamustamme tällä- kään kertaa, vaikka yhteistuloksessa voitto menikin Kylänlahden opistolle. Kaksi opistolaisistamme tuli maaliin katkennein suksin ja pitkän odotuksen jälkeen, mutta ehkä sitäkin riemuk- kaammin vastaanotettuina.

Huutojoukkojemme kilpa taisi mennä tasan. Sen totesi isäntäopistomme joh-

Vuimeinen aamu

*Yksikään ei ole saapumatta jäänyt.
Pisaroin kirkkain aamun äärestä ääreen
sateenkaarena sadat ja tuhannet helmet,
rikki murretut, yhteen liukuu.*

*Uskoa, jota et koskaan rohjennut tappaa,
untasi, vaikka sen itse tallasit multaän,
hellävaroen perille tuodaan.
Lävitse hohtavat tappion salatut tahrat,
tuttuina tulevat, tuttuina hänkin, jolle
koskaan et hymyillen jaksanut hyvästi jättää.
Lintuna lennähtää koko mainen hyvästijättö,
helmenä likelle vierii, siunattavaksi,*

*Ei ole varjoa kenenkään saapuvan yllä.
On vain aamu. On vain perillepäisy.
Aurinko vain on noussut, ja ääneti katsoo
oksalta oksalle pienien lintujen saatto.
Täydellistä, jossa ei pelkoa ollut,
Ainoaa, joka vapaasti otti ja antoi.*

Anna-Maija Raittila: Päivänvarjopuu.

taja päättäjäispuheessaankin. "Olemme tänään aidosti huutaneet. Jumala haluaisi puhdistaa sydämemme huutamaan yhdessä myös Häntä. Elämme aikaa, joka painaa vastuuntuntoisia ihmisiä. Itsekkäät tavoitteet, oman voiton pyynti raatelevat tätä kansaa. Meissä ei ole tapahtunut sellaista särkymistä, joka painaisi meidät yhdessä huutamaan kansamme hätää Herran puoleen. — Tämän repivän ajan keskellä teistä ei ehkä kasva ehjiä ihmisiä. Älkää katselko meitä, itsekkäitä kasvattajianne ja meidän virheitämme, vaan katsokaa paastonajan hiljaista Kristusta ja sanokaa: "Oi rakkaain Jeesukseni, mun särkyy sydämeni." Tätä Kristusta me haluaisimme näyttää teille ja jos voisimme, asettaisimme selkänne taa teitä tukien ja pyytäisimme: "Sido yhteen sydämemme, yhdessä Sua huutaaksemme." Tämäntapaisin ajatuksin meitä evästettiin erojaishetkessä ja paljon muuta hyvää saimme vielä laulu-

ja lausuntaesitysten kautta. Oma johtajamme muistutti puheessaan meitä vielä kilvoituksemme päämäärästä: "Kilvoitukkaamme katse suunnattuna päämäärään, Kristukseen. Kun näin teemme, osaamme asettaa myös maalliset asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen. Häneen katsoen saamme myös voimaa jokapäiväiseen taisteluamme."

Tyytyväisinä ja yhteyttä tuntien palasimme matkaltamme, kaikki palkinnon saaneina. Suurinta iloa lienee herättänyt se, että myös ne kilpailijat, jotka tulivat maaliin katkennein suksin ja epäonnistuneina, saivat palkintonsa. Koettakaamme muistaa tämä elämänkilvoituksessamme, me, jotka tunnemme kulkevamme vähemmän onnistuneina, suksemme katkaisseina, meitäkin odottaa voittopalkinto. Kunhan vain kaikki pyrimme perille.

Julia Vesterinen.

Ensivaikutelmanani huomasi, kuinka entisille oppilaille näytti olevan rakas tämä opistokoti. Heidän silmänsä loistivat heidän avatessaan opistokodin ovet, kodin, jossa he, niinkuin me nykyisetkin oppilaat, ovat saaneet monta ihanaa hetkeä viettää. Varsinkin ovat varmaan mielessä ne hetket, jolloin on yhdessä oltu Jumalan sanan ääressä.

Meille, jotka olimme ensimmäistä kertaa viettämässä toveripäiviä, oli nämä päivät sitäkin juhlallisempia. Tunsimme kaikki olevamme samaa perhettä ja mikä tuota perhettä niin läheisesti yhdisti oli se, että "meillä on lunastus". Me tämän kurssin oppilaat saimme liittyä tuohon joukkoon. En voi sanoa kuvata tunteitani tuolla hetkellä, kun meidät kutsuttiin toveriliittoon, liittoon, joka yhteisenä tunnuksestaan laulaa: "Ja ristin lipun juurella me taistelemme ilolla, seuraamme Karitsaa." Tämä on kaikki Jumalan suurta hyvyyttä.

H. R.

Mielestäni jo lauantai-iltana ennen raamattupiiriä oli vaikuttavaa, kun teepöydässä vanhimman sillä kertaa mukana olleen kurssin edustaja ehdotti laulettavaksi Sionin Kanteleen laulun 291, joka alkaa sanoilla: "Sä pieni lauma, mi korven kautta käyt ahdistuksesta autuuteen..." Tämän laulun sisältö oli sopiva juuri tällä kohdalla, kun ulkonaiset olosuhteet olivat sellaiset, että tavallista vähemmän entisiä oli voinut kokoontua opistokotiin.

A. P.

Monta siunausrikasta hetkeä saimme viettää opistokodissamme Marianpäivän aikaan, toveripäivien merkeissä. Vaikka lakko ahdisteli synkkänä pilvenä juhliamme edeltävinä päivinä kaiken yllä, ei se voinut sumentaa juhlatunnelman eheyttä lauantai-illan juhlien alkamishetken ollessa käsillä. Moret saapuivat esteistä huolimatta pitkienkin matkojen takaa saadakseen uutta voimaa elämän arkeen Jumalan sanasta. Myös yhteenpääsemisen ilon saattoi lukea monen kasvoista.

Alkajaisilta lauantaina raamattupiirissä vei meidät vakavan asian eteen. Tutkimme Apt. 13. lukua. Erikoisesti siinä puhutteli sanat: "Jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi". Meille sanottiin, emme kai me vain ole sellaisia kuin luvun väärä profeetta, että yritämme houkutellessa toisia pois uskosta.

Kirkkoherra Hakamies saapui Juvasta myös juhliemme. Sunnuntai jumalanpalveluksessa hän puhui tekstin Lk 1:

Vaikutelmia

46—55 mukaan Jumalan ihmeellisistä teoista. Päiväjuhlan mielinpainuvimmaksi hetkeksi muodostui se, kun toveriliittolaiset ja nykyiset oppilaat kokoonnuimme yhteen laulamaan kuorossa. Varmaan moni jäi kyselemään itseltään: saanko minäkin olla kerran siinä suuressa valkopukuisten joukossa laulamassa Karitsan kiitosvirttä. Sehän kysymys soi laulussammekin: "Yhtehen, yhtehen, pääsemmekö vielä kerran tuolla puolen Jordanvirran, miss on rauha iäinen".

Toveripäivien keskeisin ajatus oli meitä ympäröivästä armosta. Johtajan antamana muistolauseena juhlilta jäikin: "Nälkäiset hän on täyttännyt hyvyksillään, rikkaat lähettänyt tyhjinä pois". Saimmeko me armon olla nälkäisiä, jotka Jumala ravitsi hyvyksillään.

S. R.

Toveripäivien päiväjuhlasta jäi erikoisesti mieleen kirkkoherra Hakamiehen puhe: "Miksi kristinusko on parhain uskonto". Hän sanoi, ettei mikään muu uskonto ole uskoa armoon. Kaikissa muissa uskonnoissa vaaditaan ihmisen tekoja, myöskin lahkoissa on kysymyksessä jokin pieni teko ihmisen kelpaamiseksi Jumalalle. Me veisaamme: "En sovittaa, en parantaa voi yhtään synneistäni, en muuttaa sydäntäni". Kristinusko on uskoa ristiin, Golgatan tapahtumaan, mutta se on myöskin uskoa ylösnousemukseen. Elävä kristillisuus varjelee ihmistä lankeemuksilta, jos lankeemus tapahtuu, on armo ja anteeksiantamus nostamassa.

Jäin miettimään puheen jälkeen, miten suuri asia onkaan, että meillä on kristinusko. Saamme olla onnellisia uskoessamme Jeesukseen. Meidän ei tarvitse tehdä mitään sovittaaksemme syntimme Jumalan edessä. Täydellinen sovitustyö on jo suoritettu, me saamme vain ottaa vastaan tuon suuren lahjan, anteeksiannon. Saamme olla myös onnellisia siksi, että meidän ei tarvitse pelätä kuolemaa, sillä se on vain siirtymistä täältä kärsimyksien maasta Isän kotiin. Meidän velvollisuutemme olisi, että mahdollisimman moni pääsisi tästä Jumalan suuresta armosta osalliseksi. "Ei ainoaltakaan sais peittyä, miks Karitsa on kuollut ristillä".

M. P.

Toveripäiviltä

Emme voi koskaan oppia muistamaan: "Älkää huolehtiko huomisesta". Niin nytkin saimme kokea huolien turhanpäiväisyyden, sillä niin vain oli kaikki onnellista, että sunnuntaina me saimme, vaikkakin verraten pienellä joukolla laulaa: "Yhtehenkö tulla saamme...". Tämä oli minulle jotenkin niin vahvistava hetki. Ajattelin turvallisella mielellä, miten näitä Jumalan ylistäjiä on sentään paljon, miten suuri halu heillä on ollut yli kaikkien esteitten saapua saamaan lisää voimaa siltä paikalta, jolta varmasti moni on ensi kipinän sydämeensä saanut. Siinä entisien kanssa laulaessa varmaan jokainen sai avauksen sydämelleen ottaakseen vastaan meille puhutun Jumalan sanan. Kasvoi usko siihen, että kerran pääsemme "ikirauhan majoihin".

Kun näin opistomerkin entisten opistolaisten rinnassa, hätkähdin. Kun keväällä saan tuon merkin, olenko minä kelvollinen elämässäni aina julistamaan eri tavoin: "Meillä on lunastus". Toveripäivät toivat kuin valon ja uuden voiman valmistautuessamme lähtemään jälleen kukin omalle tahollemme kulkemaan tietä, joka ei suinkaan ole helppo.

R. K.

Olin joutunut 2 viikkoa sitten sairastuoteelle ja odottavin mielin valmistuin minäkin vastaanottamaan edessä olevia juhliä. Toivoin olevani jo terve, kunnes juhlat joutuvat, mutta ei käynytäkään niin, kuin oma tahtoni oli. Tovereitten kiiruhtaessa lauantai-iltana alkajaisjuhlaan yritin minäkin vuoteellani olla hengessä mukana. Ihanat Kanteleen laulut sieltä aina kaikuivatkin korviini. Kun kyselin, miksi minun nyt juuri piti olla sairaana, kuulin tunnossani sanat: "Sinähän olisit ollut vain sanan unohdettava kuulija". Ymmärsin, että kaikki on Jumalan armoa ja rakkautta. Kyllä siinä hiljaisuuden vallitessa joutuinkin itsensä tutkisteluun.

Sunnuntaipäivän valjetessa toivoin vielä koko sydämeistäni pääseväni noitten iloitsevien nuorten joukkoon. Toivoin, mutta turhaan. Täytyi tyytyä vain kohtaloonsa ja onkin sanottava kaikesta huolimatta: "Kahden kanssa Jeesuksen olla on niin suloinen". Tahdon koko sydämeistäni kiittää ihmeellistä Herraani

siitä, että Hän kaikista lankeemuksistakin huolimatta tahtoi vain vetää minua lähemmä itseään ja ristiään. On todettava, että kyllä Herra oli totisesti läsnä niin sairastuoteella kuin toveripäivilläkin. Varmasti jäävät iäksi nämä antoisat hiljaiset hetket mieleen.

E. L.

Onko Jumala saanut sijaa minun sydämeissäni samoinkuin opistoverieni sydämessä, sitä jäin miettimään. Mielestäni on johtajan sanat, kun hän puhui meidän olostamme Jumalan sanan kuollossa. Tahdomme olla mahdollisimman kaukana ja näkymättöminä. Jäämme ehkä mieluummin oven ulkopuolelle, mutta kuitenkin me katsomme oven raosta, mitä sisällä tapahtuu. Siinä voi kuitenkin havaita Jumalan kutsuvan meitä. Kuitenkaan me emme uskalla ehkäpä vain tovereittemme vuoksi. Maailman tie vetää puoleensa sanomattomalla voimalla. Mutta entäpä jos ovi sulkeutuisi iäksi ja me jäisimme ainaisesti ulkopuolelle. Mieleeni tulevat myöskin eräät johtajattaren puheissa olleet kohdat. Kiusaus on jokapäiväistä, tuntemme sen kodissamme, työssämme ja kaikkialla. Jos Pyhä Henki johtaa elämäämme, me kavahdamme syntiä. Sitä on vastustettava heti, jos neuvottelemme sen kanssa, rupeaa kiusaus vetämään meitä niin puoleensa, ettemme enää huomaa syntiä synniksi ja meidän sydämemme kylmenee Jumalan sanalle.

H. H.

Ajattelin myöskin, kun katselin entisten opistolaisten joukkoa, että tuohon joukkoon mekin nykyiset opistolaiset kohta kuulumme. Saamme tulla tänne jo niin tutuksi ja rakkaaksi käyneeseen opistokotiin vieraina. Uudet isännät hallitsevat meidän nykyisiä olinpaikkojamme. Onko ihme, jos mieli tuntuu vähän haikkealta. Lohtuna on se, että saamme kuitenkin kuulua siihen suureen yhteiseen perheeseen, toveriliittolaisten joukkoon, joka kasvaa päivä päivältä, vuosi vuodelta. Toivottavasti mekin nykyiset opistolaiset tapaamme ainakin toveripäivillä toisemme. Juuri toveripäiväthän ovat sitten meidän juhliamme.

R. T.

Hän antoi paljon. On suurta armoa hiljentyä — olla yksin ja kuitenkin kaikki yhdessä ristin sanoman edessä. Elämmehän hiljaista paastonaikaa ja

JAPANISTA

Sapporo 13. 1. -55.

Rakkaat toveriliittolaiset!
Kun tämä kirje saapuu teidän luultavaksenne, on luultavasti jo maaliskuu. Aurinko paistaa kirkkaasti ja vesi alkaa tippua räystäistä. Kevään odotus valtaa mielet. Suomessa ollessani minä rakastin erikoisesti juuri maaliskuuta. Muistan, kuinka pimeinä ja kylminä talvipävinä odotin maaliskuun kirkkaita aurinkoisia päiviä. Entä sitten valoisat illat ja kirkkaat aamut ja — keväthanget! Jos olisin kirjailija, tahtoisin kirjoittaa ylistyslaulun juuri varhaiskevälle.

Täällä Hokkaidossa ei ole sellaista pimeää talvea kuin Suomessa. Nytkin aurinko paistaa kirkkaasti ja vesi tippuu räystäistä aivan kuin siellä maaliskuussa, vaikka on vasta tammikuun kolmastoista päivä. Lastentarhassa on vielä talviloma, joka kestää tk:n 21 päivään asti. Koko suuri talo on hiljainen ja autio.

Joulun alusviikot olivat täynnä touhua ja kiirettä. Pyhäkoululaisilla oli joka viikko harjoituksia joulujuhlaa varten. Lastentarhassa harjoiteltiin

tämä sanoma olikin näiden toveripäivien ytimenä...

Jotain Jumalan tahdon tiestä tuli siellä lähemmäksi. En tiedä, miten minusta tuntuu, mutta varmaan suuri osa meistä opistolaisista katsoo tulevaisuuteen pelkoa tuntien. Kukapa tahtoisivat vapaaehtoisesti ottaa kannettavakseen ehkä raskaitakin elämän kuormia... Niinkuin olisi kaikki menetetty silloin, kun elämästämme tulee toisenlainen kuin itse suunnittelimme. Eihän Jumala anna taakkojamme senvuoksi, että antaisimme niiden painaa itseämme pois päin Jumalasta, vaan että niissä ja niiden takia kääntyisimme pyytämään hänen kätensä apua... Pitkäksi aikaa jäi soimaan mieleeni iltajuhlassa kuulemamme kauniin laulun viimeinen säe: "Ja kuormanani kanssa saan olla mä Sun". Tähän asiaan sain Jumalalta kirkastusta. Kun en vain päästäisi mieleeni enää mitään sitä asiaa uudelleen entiselleen sumentamaan.

Siunatut toveripäivät! Me kaikki olimme yhdessä, me kaikki katsoimme samaa — ristiinnaulittua Kristusta, meidän elämämme tietä, sen totuutta — ja elämää.
E. T.

Lastentarhassa leikitään kotia. Vaunuissa oleva nukke on opiston lähetyskerhon lähettämä. Nukenvaunujen takana seisova tyttö on juuri hän, josta kirjeessä kerrotaan.

joka päivä. Mutta niinpä sitten joulujuhlissa esitettiin ohjelmaa, joka kertoi Vapahtajamme Jeesuksen syntymästä, varmasti ja reippaasti. Ehkä moni isä ja äiti kuuli ensi kerran, mitä varten Jeesus syntyi maailmaan. On ilo saada olla mukana levittämässä evankeliumin ilosanomaa.

Opiston lähetyskerholta olemme saaneet lastentarhaan paljon leikkikaluja. Lapsetkin iloitsevat aivan erikoisesti niistä nukeista ja autoista. Ja mikä erikoisesti ilahduttaa mieltä, on se, että lapset tajuaavat, että siellä kaukana Suomessa on tätejä ja setiä, jotka ajattelevat ja rakastavat heitä ja rukoilevat heidän puolestaan. Teidän rakkautenne on synnyttänyt vastarakkautta. Kun täällä syksyllä riehui myrskytuuli, tai fuuni, oli eräs pikkutyttö huolissaan kysellyt äidiltään, että puhaltaako se tai fuuni Suomessakin. Jos sielläkin on samanlainen myrsky, niin kuinkahan käy niiden tätien ja setien, jotka lähettivät tänne nukkeja. Sitten hän oli sanonut pyytävänsä Jumalaa varjelemaan kaikkia Suomen tätejä ja setiä. Lapset tuntevat pienissä sydämissään enemmän kuin me arvaammekaan. Ei varmasti pieninkään työ näiden pienten hyväksi ole tehty turhaan. Uskon, että Jumala on sen siunaava. Pyydän, että muistatte tätä Sapporonkin työtä edelleenkin rukouksissanne!

Teidän
Kaisu Piirainen

Kannattaa yrittää

Toveriliitto ei varmaan kenellekään ole pelkkä käsite. Se merkitsee ihmeellistä yhteenkuuluvaisuutta, miltei sukulaaisuutta. Se pyrkii saamaan myöskin näkyväisiä muotoja, se vaatii toimintaa. Meillä onkin suuret mahdollisuudet saada jotain aikaan, onhan meitä jo aika paljon. Innostuttavia muistoja yhteisistä yrityksistä onkin jo olemassa, monet kesäjuhlat esimerkiksi. Pian on taas kesä, jolloin on paremmat mahdollisuudet toimintaan. Kerätkäämme joukkojamme ja yrittäkäämme taas jotain. Piirin vastaavat kutsukaa koolle joskus piirinne jäsenet neuvottelemaan mahdollisesta toiminnasta. Suunnitelkaa yhteisen opistojuhlan järjestämistä, harjoitelkaa ohjelmaa ja tehkää valmistuksia. Kirjoittakaa opistolle, jos jonkun opettajista olisi mahdollista tulla mukaan. Muistakaa myöskin lähetystyötä, miettikää mitä voisitte tehdä sen hyväksi. Kristittyjen nuorten liikkeellä ei voi olla vaikuttamatta. Toisetkin nuoret voivat saada kipinän ja eikö se olisi suurta. Itse saatte vahvistusta ja uutta virikettä. Kannattaa yrittää vaikeuksista huolimatta. "Joukoin käykäämme suljetuin ja silmämme lippuun luoden, Toisen innosta innostuin ja heikolle voimaa suoden! Yhdessä ollen muinoinkin voitot suuret saatiin Kunniaksi Herran."

Opiston Kannatusyhdistyksen vuosikokoukselle

KERTOMUS VUODELTA 1955.

(Osittain)

Kulunut vuosi on ollut opistomme kohdalla hiljaisen toiminnan aikaa, jossa on kysytty ja myöskin saatu havaita uhrautuvalaisuutta ja uskollisuutta. Opiston ystävät ovat sitä muistaneet, ja erikoisesti meidän on syytä kiittää rukoilevista ystäväistä. Vuodenvaihde muistuttaa meitä jälleen aikamme ja työpäivämme rientämisestä yhä pitemmälle, ja me tunnemme tällaisessa taitekohdassa voimakkaammin kuin ehkä muulloin velvoituksen tarkastella työsarkaaamme Jumalan kasvojen edessä, muistaen, että Häneltä olemme tehtävämme saaneet ja Hänen edessään sen kerran myöskin tilitämme.

Opiston ja samalla yhdistyksemme johtokuntaan ovat kuluneen vuoden aikana kuuluneet maanviljelijä J. Ikonen puheenjohtajana sekä seuraavat jäsenet: rovasti A. Koivisto, toim.joht. J. Törhönen, opettaja V. Vakkilainen, kansanedustaja A. Ikonen, emäntä Sanni Eskelinen, maanviljelijät P. Piironen, A. Mustonen ja E. Okkonen. Viimeksi mainitun pyydettyä eroa johtokunnan jäsenyydestä, syyskokous valitsi hänen tilalleen kunnanjohtaja E. Huittisen. Johtokunta on kokoontunut kuluneen vuoden aikana viisi kertaa.

Opettajakunnassa on kuluneen vuoden aikana tapahtunut henkilövaihdos maatalousopettajamme, agronomi Aino Karjalaisen siirtyessä perheineen Kajaniin. Kaksitoista vuotta jatkunut altis ja uhrautuva työ perheenäidin ja -emännän vaativan aseman ohella päättyi kipeään tuntoon molemmin puolin siitä, että ne siteet, jotka olivat tätä työntekijää opistoomme kiinnittämässä, olivat todella kiinteät ja läheiset. Jumalan siunauksen suojaan hänet ja hänen perheensä saateltiin 26/6 opistolla vietyssä lähtiäisjuhlassa. — Maatalousopettajan toimeen valittiin 1/9 alkaen agronomi Julia Vesterinen Kauniaisista. Aikaisempien tehtäviensä tuoman kokemuksen ja henkilökohtaisen vakaumuksensa perusteella agronomi Vesterisellä on varmaan muita samanaikaisia haki-joita paremmat edellytykset tähän toimeen. Toivotamme hänet kannatusyhdistyksemme koolla ollessa vielä kerran tervetulleeksi tähän työhön ja toivomme hänen kotiutuvan uuteen elämän piiriin mahdollisimman hyvin.

Muiden toimihenkilöiden kohdalla on samoin kerrottava henkilövaihdoksesta, kun talonmiehen tehtävät on monivuotisen työntekijän, Leo Sinokin, jälkeen ottanut vastaan Vilho Hynynen Enosta. Itse aikanaan opistossa olleena hänelle ovat opiston työ ja sen kasvatustavoitteet tuttuja, ja tältä kannalta hänellä on tehtävänsä suorittamiseen hyvät edellytykset.

Opiston keittiössä on viime syksystä lähtien apulaisena työskennellyt Kaija Keränen Kuhmosta. — — —

Oppilasjoukkomme on kuluvalle talvi-työkautella vähän pienempi kuin vuosi sitten. Syynä tähän on käytettävissä olevien asuntotilojen riittämättömyys. Naisoppilaita voitiin sijoittaa asuntoihin 51, mikä merkitsi jo melkoista ahtautta. Miesoppilaiden kohdalla sensijaan lukumäärä on pysähtynyt tavallisesta poiketen 11:en. Miesten asuntoihin olisi mahduttanut joitakin vielä näiden lisäksi, kun

taas kymmenkunnalle pyrkijälle oli vastattava, että naisoppilaiden paikat kaikki oli jo varattu. Kaiken kaikkiaan on nurmekselaisia oppilaita yhä kasvava paikkakunnallinen enemmistö, mikä tällä kertaa muodostaa runsaan kolmanneksen koko oppilasmäärästä, ja on sinänsä ilahduttava piirre. Sen jälkeen eniten oppilaita on Rautavaaralta, Pielisjärveltä, Kuhmosta ja Valtimolta.

Opiston entisiä rakennuksia ajatellen on mainittava, että vanha ja käyttökelvottomaksi käynyt navetta on nyt purettu ja eläinten pito sikoja lukuunottamatta ainakin toistaiseksi lopetettu. Utta on lisäksi se, että viime syksynä saatiin opistolle pieni Agria-merkkinen puutarhatraktori, joka soveltuu paitsi erilaisiin puutarhatöihin myöskin pieniin kuljetuksiin käytettäväksi.

Tavallista enemmän varoja kysyneiden töiden ja hankintojen vuoksi on opiston velkojen määrä päässyt vähenemään ainoastaan 120.000 mk kertomusvuoden aikana, vastaavan vähennyksen ollessa tavallisesti n. 1,2 milj. mk.

Tilinpäätöksessä tarkemmin ilmeneviin asioihin vielä viitaten olisi ehkä mainittava, että kannatusyhdistyksen jäsenmaksuja on kertynyt kuluneen vuoden aikana 60.500 mk. Kokonaisuutena tämä on tosin vähäinen osa, mutta silti se osottaa, että jäsenet ovat muistaneet sitä työtä, jonka ystäviin he ovat liittyneet. Samoin on juhla- ja lahjoitustulojen summa, lähes 400.000 mk, suurelta osalta opistomme ystävien yhteisesti kartuttama. Tästä kaikesta meidän on Jumalaa kiittäen syytä kertoa, pyytäen samalla uhrautuvaa ja altista mieltä vastaisellekin taipaleelle. Ennen muuta yhteinen rukouksemme on, että se elämänsä katsomusta ja vakuumusta rakentava työ, johon opistomme arkisen aherruksen keskellä nuortensa parissa pyrkii, saisi Jumalan siunaamana tuottaa todella aikaa ja iäisyttä varten pysyvää tulosta. Onhan meillä siitä lupaus Hänen Sanassaan.

Nurmeksessa tammikuun 29 p:nä 1956

Toivo Salomaa

PIISPAMME VIERAILU

Opistomme oli jälleen valmistunut vastaanottamaan hiippakuntamme piispaa Eino Sormusta. Kokoonnuimme hie-man jännittyneinä eteisaulaan odottamaan hänen tuloaan. Pian saimme nähdä edessämme hiippakuntamme isän hymyilevän ja kirkkaan olemuksen. Hänen seurassaan saimme myös vieraiksemme pastori Luoman ja pastori Maunulan. Lauoimme tervetuliaislauluna tunnuslaulumme: "Me lapset Kainuun Karjalan". Piispa tervehti meitä sanoen iloitsevansa meidän kirkkaasta laulustamme ja toivoi, että se aarre, josta me lauloimme, säilyisi todella meidän sydämissämme, niin että me sen omistajina voisimme sitten olla siunaukseksi kodeissamme ja kotiseudullamme.

Illalla klo 19 kokoonnuimme juhlasaliin Jumalan sanan ääreen. Lauoimme aluksi virrestä 209. Sen virren kautta jo pyysimme, että Jeesus tulisi keskellemme ja antaisi voimaa sanastansa niin, että tuntisimme taas Hänen pyhän läsnäolonsa. Virren jälkeen toivotti johtaja lyhyesti piispan tervetulleeksi. Hän sanoi, että on suuri lahja, kun Jumala lähestyy meitä ja tekee meissä työtä. Tätä Jumalan suurta lahjaa rukoilemme

täksi illaksi. Johtaja lausui ilmi yhteisen ilomme odotettujen ja rakkaitten vieraittemme saapumisesta ja sitten käyttäen Apt. 10. luvusta Korneliuksen sanoja Pietarille, sanoi: "Me tahdomme kuulla, mitä Jumalalla on teidän kauttanne meille sanottavana". Opistolainen Terttu Lankolainen lausui 23. psalmin. Sen jälkeen piispa Sormunen astui korokkeelle. Hänen olemuksensa uhkui rauhaa ja tyyneyttä ja ulkomuotonsa jo ikäänkuin kertoi siitä syvästä ilosta, minkä kristitty omistaa. Hän lausui mielihyvänsä siitä, että oli niin runsain joukoin tultu arki-iltana sanan ääreen, ryhtyen sitten puhumaan Jumalan sanan arvosta ja merkityksestä. Hän sanoi, että herätyksestä puhutaan nykyisin paljon, mutta siinä on usein väärää ihmiskeskeisyyttä. Lehtien yleisönoastoissa kirjoitetaan raamattua vastaan. Se on vanhanaikainen, sen pitäisi paremmin täyttää nykyajan tarpeet. Sellaisenaan se ei sovi nykyajan sivistyneelle ihmiselle. Oikea pappi on se, joka oikein jakaa lakia ja evankeliumia. Laki merkitsee Jumalan pyhää tahtoa. Lain vaatimus on rakastaa. Mutta kun yrittämme tulla lain kautta vanhurskaiksi,

joudumme pian huomaamaan, ettemme pysty täyttämään Jumalan pyhän lain vaatimuksia. Ja silloin tulee hätä. Herätys on aina alkanut siitä, kun tunnemme itsemme heikoiksi lain edessä ja Jumalan sana tulee meille tärkeäksi. Siitä on aina alkanut hengellinen elämä. Silloin ne emme mestaroi raamatun vaan raamatun meitä. Vapauttava evankeliumi kuuluu vain hätääntyneille omilletunnoille, muut eivät sitä ymmärrä. Kristuksen kärsimyksen muiston aikaa viettäessämme meidän on muistettava: tämä tapahtui minun tähteni. "Minunkin syntin suuret on otsas raadelleet, ne haavoitettiin on piikit syvemmä painaneet." Tämän edessä me emme kapinoi raamatun vastaan, vaan hiljenemme.

Musiikkikerho esitti nyt pari laulua ja sen jälkeen veisattiin virrestä 182 muutamia säkeistöjä. Hiippakunnan nuorisopastori Paavo Maunula puhui siitä, kuinka meidän tulisi loistaa valkeutena pimeän maailman keskellä. Herran sana vain sen saa meissä aikaan. Opistolainen Taimi Veikkolainen lausui runon: "Uusi elämä", joka oli myöskin opistolaisen, Eeva Tikan, kirjoittama. Tirehtööri Pellikka esitti pianomusiikkia. Tämän jälkeen saimme kuulla hiippakunnan pyhäkoulupastori Tapani Luoman puhuvan. Hän puhui apostolien tekojen 17. luvussa kerrotuista berealaisista, jotka olivat jalompia kuin Tessalonikan kristityt, kun he ottivat kuulemansa sanan halukkaasti vastaan. He olivat sanan kätkeviä kuulijoita ja tutkivat vielä itse kirjoituksia joka päivä, oliko asia niin kuin heille oli puhuttu. Monet heistä uskoivat. Muistutettiin mielimme, mikä merkitys kirjoitetulla sanalla oli Vapahtajalle, vain omaksuttu sana on ase kiusaajaa vastaan. Ei mikään muu kykene meille lapseutta todistamaan kuin se Henki, joka sanan kautta puhuu. Olimme viettäneet rikkaan illan sanan ääressä.

Seuraavana aamuna pastori Luoma piti aamuhartauden ja sen jälkeen tunnin lapsityöstä lähtökohtanaan lähetyskäsky. Klo 9 kokoonnuimme piispan raamatutunnille, jonka hän piti aiheesta: "Mitä evankeliumi on?" Hän selitti evankeliumi-sanan merkityksen ottaen monia esimerkkejä eri raamatunkirjoista. Vanhan Testamentin historiallisissa kirjoissa sana merkitsee voitonsanomaa, messiaanisisissa psalmeissa sanomaa tulevasta pelastuksen ja voiton tuojasta, Vapahtajasta. Kohdassa Jes. 52: 7, joka on varsinainen Vanhan Testamentin evankeliumin sanan määritelmä, puhutaan ilosanomasta. Sanoman tuojaa ku-

vataan sanalla, jota Uudessa Testamentissa vastaa sana apostoli. Se merkitsee suurlähettilästä, joka toimii lähettäjänä täysin valtuuksin, esim. Jer. 1: 7. Jeesus sovittaa ennustukset itseensä Lk. 4: 18. Apostolit saavat tehtävänsä julistaa evankeliumia, joka on Jumalan voima, Room. 1: 16, 1 Te. 1: 5. Evankeliumin määritelmä oikein on Apt. 13: 32. Evankeliumin sisältö on sanottuna esim. 1 Kor. 15: 1:ssä, että Jeesus on kirjoitusten mukaan kuollut meidän syntiemme tähden. Kun voimme sanoa: minun syntieni tähden, se on uskoa.

Aamiaisen jälkeen oli pastori Maunulan tunti nuorisotyöstä ja työntekijän valmistuksesta. Piispan viimeinen tunti oli klo 12, aiheena estetiikka. Hän mainitsi ensin, että hengen elämässä, joka nostaa meidät eläimen tason yläpuolelle, voimme eroittaa totuuden, kauneuden ja hyvyyden alueet. Näin tiede, taide ja uskonto edustavat kukin omaa aluettaan, toista ei voi panna toisen sijaan. Kauneuden maailma kohtaa meitä luonnossa ja taiteessa. Kauneudesta piispa siirtyikin sitten puhumaan pitäen meille pienen estetiikan kurssin. Saimme kuulla kauneuden eri asteista valaistuina monin esimerkein. Kreikkalaiset jo puhuivat kauneuden asteikosta, johon kuului kaunis, suloinen, arvokas, ylevä, traagillinen ja koomillinen. Kauniista piispa esimerkkinä mainitsi aamukasteisen niityn, joka raamatun mukaan on kauneinta luonnossa, siinä aivan kuin hetkisen kimaltelee Jumalan alkuperäinen luonto turmeltumattomana. Kauneus on lepäävää, ylimaallisen kirkasta. Kauniin näkeminen jättää meihin aina ikävän siihen maahan, missä kauneus ei ole katoavaista. Kun tuuli puhaltaa kauniiseen maisemaan ja syntyy liikettä on kysymyksessä suloinen, sitä on samoin puro, pieni lapsi, nuori tyttö. Arvokkaaseen kuuluu kehittyneisyys, tyyneys. Ylevää on valtavat luonnonilmiöt, siveellinen koskemattomuus, kaikki, mikä koskee Jumalaa ja raamatun, se on uskonnollisella kielellä samaa kuin pyhä. Ihmisen osa on kärsimys, mutta jos hän kantaa kohtalonsa ylevästi, on se traagillista, mutta ellei hän teekään niin, on se koomillista, ihmisestä tulee ruikuttaja. Koomillisuudessa ihmisen pienuus paljastuu myötätuntoisella tavalla. Huumorintaju on henkevyuden puntari. Jos osaamme joskus nauraa itsellemme, silloinkin, kun toinen loukkaa, silloin olemme aika tavalla haavoittamattomia.

Tähän mielenkiintoiseen ja avartavaan luentoön päättyi piispan vierailu. Lopusanoina hän vielä lausui meille opis-

Suositellaan

TOIVO RAPELI: Matkustin Nipponiin.

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys 1954.

Jo näin kevättalvella moni suunnittelee tulevan kesän matkoja. Mutta monta on sellaista, joilla ei ole mahdollisuutta pienenkään matkan tekoon, ja harvoja lienevät yhäti ne, joiden osaksi tulee onni matkustaa maapallon ympäri. Mutta "hyvä matkakirja on kuin puoli matkaa", sanotaan. Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen johtaja, rovasti Toivo Rapeli vieraili syksyllä 1953 Japanissa Suomen kirkon nimissä tarkastamassa Evankeliumiyhdistyksen lähetystyötä. Matka tapahtui lentäen: Helsinki — Kööpenhamina — Rooma — Lydda — Karachi (Pakistanin pääkaupunki), — Kalkutta — Manilla — Tokio ja edelleen Tokio — Honolulu — San Francisco — New York — New Founland — Glasgow — Oslo — Tukholma — Helsinki. Menomatkalla oli viikon pysähtyminen Pyhässä maassa ja tulomatkalla kuukauden kestävä vierailu Amerikassa Suomi-Synodin kutsumana. Matkan tapahtumista ja vaikutteista rovasti Rapeli kirjoitti kirjan "Matkustin Nipponiin".

Jo kirjan alkuluku "Miksi lähdin" tempaa lukijan mukaansa, ja mitä pitemmälle matkalla ehditään, sen mielenkiintoisemmaksi teos tulee, ja pahoillaan siitä, että kirja jo nyt loppuu, lukee viimeisen luvun "Kotimatka". Kirjassa katsellaan eri maita luontoineen ja niiden asukkaita tapoineen ja elämänongelmineen virkein, havaintojatekevin silmin, ja vaikutelmat välitetään lukijalle miellyttävästi. Luvut ovat lyhyet, teksti selvää ja kuvat elävöittävät sivuja. Olen todennut kirjan olevan yhtä mieluista luettavaa perheen nuorille, vanhuksille ja lapsillekin.

Mutta kirja "Matkustin Nipponiin" on

tolaisille: "Toivon kaikkea hyvää teille nuoret. Ihmiselämän ei tarvitse tuhoutua, se voi olla puhdas ja kaunis kokonaisuus. Menetettyä ei saa takaisin, kaisen menneen voi kyllä saada anteeksi, mutta menetettyä elämää ei saa takaisin. Iloitkaa tästä opistoajasta. Vapahataja teidän työtänne täällä ja koko elämäanne siunatkoon." Lauloimme lopuksi tunnuslaulumme.

Marjatta Pitkänen

enemmän kuin miellyttävä matkakirja, sillä se tutustuttaa lukijansa niihin ongelmiin, joissa tuo lähes 90-miljoonainen kansa kamppailee pienillä saarillaan niissä ulkonaisissa ja sisäisissä vaikeuksissa, jotka sen on kannettava sodan seurauksina. Ennen kaikkea kirja on kuitenkin kuvaus tämän hetken Japaninlähetystyöstä, sen läheteistä, sen työmuodoista ja -vaikeuksista, mutta myös sen suurista mahdollisuuksista, jotka ovat auenneet lähetystyölle Idän kauniiseen maahan. Näihin asioihin tutustuminen on jokaisen tämän lehdenlukijan "velvollisuus".

Nuoret kyselevät. Toim. Lauri Koskeniemi. Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys 1955.

Askettain ilmestyneessä kirjassa "Nuoret kyselevät" sen toimittaja, past. Lauri Koskeniemi kertoo kirjan synnystä sen lukijoille esipuheessaan: "Hallussani on lähes 1000 mitä moninaisimmassa tilaisuuksissa esitettyä nuorten kysymystä. Näistä on valikoitu tärkeimmät ja keskeisimmät ja lähetetty vastattaviksi lähinnä nuorten parissa työtä tekeville papeille, opettajille, piirisihteereille jne." Vastaaajien joukosta löytyy tuttuakin nimiä.

Kirjan kysymyksissä ja vastauksissa käsitellään uskonelämän ongelmia, kuten esim. Mikä on synti Pyhää Henkeä vastaan? tai Saako mennä Herran pöytäan, vaikka tunto syyttää lähimmäisen kanssa sovittamattomista synneistä. Kirjassa selvitetään vaikeasti ymmärrettäviä Raamatun kohtia ja myös ulkokoh-taisempia asioita, jotka kuitenkin olen-naisesti liittyvät uskovan nuoren elämään, kuten toimiminen urheilujärjes-töissä ja nuorisoseuraliikkeessä tai nuoren suhtautuminen tanssiin ja väkijuo-miin tai aviopuolison ja elämänuran va-linta jne. Vastaukset on ryhmitelty aiheittensa mukaan Raamatun lausein otsikoituihin osastoihin, joten kirjaa on helppo käyttää.

Opistoaikana kysymyslaatikko tarjosi apua etsittäessä vastausta vaikeisiin kysymyksiin. Kirja "Nuoret kyselevät" auttaa monipuolisesti ja vakuuttavasti tällaisten ongelmien keskellä kamppai-levaa nuorta.

ANNA-MAIJA RAITTILA: Päivänvarjopuu. WSOY.

Nuoren joensuulaisen kirjallijan, Anna-Maija Raittilan miellyttävä esikois-teos "Ruiskukkaehto" on saanut seuraa-

jakseen "Päivänvarjopuu"-nimisen uskonnollisen runoteoksen, joka jokaiselle runoutta rakastavalle antaa paljon herkkällä sanonnallaan ja syvällisellä sisällöllään.

Lukiessaan tämän ajan runoilijoiden oikullisia, särnäisiä runoja, joissa sanat on asetettu peräkkäin ja päällekkäin mitä mielivaltaisimmin, ei useasti osaa muuta kuin hämmästyä. Ne eivät avaudu eivätkä puhu mitään. Anna-Maija Raittilan runoissa sensijaan mikään ei patoudu eikä rynnistele. Niissä kerrotaan vain hiljaisesti ja nöyrästi, mutta myös tinkimättömästi Taivaallisen Isän suuresta rakkaudesta. Kokoelman kukat, linnut, puut ja hauraan herkat luonnonkuvat huokuvat syvää rauhaa, joka luottaa tähän rakkauteen. esimerkiksi näin: (Linnunpesä)

On talvi nyt ja marraskuu
on talvi eikä kesä.
Vaun Isän kämmenellä on
yhä pikku linnun pesä
niin turvallinen, suloinen
levätä muuttolintusen,
kun siivet eivät kannaa
ja tiet on tukkoon peitetty.
Vain leijaa ensi lumi nyt,
vain armon armon manna.

Kokoelman mittavin runokin, Duomo di Milano, joka kuvaa ihmiselämän ristiriitaa ja pelkoa, huokuu samaa rauhaa, joka viimeisessä runossa, Lähdon Aamuna, huipistuu ylistykseksi ja rukoukseksi Herralle, jonka Siionissa on yhäi parantavaa vettä: pyhää verta.

Valva Salomaa.

Talvipäiviltä

Me, joilla oli tilaisuus osallistua viime kuun lopulla opistolla pidettyyn Pohjois-Karjalan ja Kainuun nuorisoliittopiirien talvijuhlaan, saimme viettää Jumalan armosta rikkaita päiviä hänen runsaan sanansa ääressä sekä keskinäisen innostavan kanssakäymisen merkeissä. Raamattutunnit, esitelmät ja puheet varmaan avasivat monen kohdalla aivan uusiakin puolia esimerkiksi siinä, mitä tulee elämäämme kristittyinä; oikeuksiimme ja velvollisuuksiimme Jumalan lapsina ja hänen valtakuntansa työntekijöinä. Juhlan kuluessa lausuttiin useita tervehdyksiä nuorisoliitto-osas-

toista eri puolilta piiriä. Monista niistä kuvastui se sitkeä ja ankara taistelu, mitä käydään Jumalan ja maailman välillä erikoisesti juuri nuorison keskuudessa. Vaikka saimmekin kuulla kerrottavan monista masentavista tappioista ja laimentuneesta toiminnasta, nämä tervehdykset kuitenkin toisaalta lohduttivat ja rohkaisivat. Saimme nimittäin havaita jälleen, ettemme ole yksin, ja meitä muistutettiin siitä, että Jumala tahtoo taistella puolellemme. Emme saa siksi väsyä pyytämään häneltä apua, emme saa hänen valtakuntansa työntekijöinä veltostua, meidän tulee ammentaa itsellemme jatkuvasti sanasta sitä virvoitusta ja voimaa, jota ilman emme kykene mitään tekemään.

Tässä yhteydessä ei ole mahdollista mitenkään selostaa eri raamattutuntien ja puheiden sisältöä, vaan on tyydyttävä esittämään vain muutamia yksityisiä "kultajyväsiä" terveisinä näiltä antoisilta, Jumalan siunaamilta päiviltä.

*

Jumalanpalvelukseen kuuluu usko ja toivo. Se, mitä on kirjoitettu, on uskomme kohde. Kirjoituksiin uskomineen on jumalanpalveluksen suorittamista. Jumalan edessä ei auta, jos ihminen ottaa hurskaan ilmeen tai asennon, vaan on kuunneltava uskossa sanaa. Kun tämän muistamme esimerkiksi raamattutunnilla, tuo se erikoista vakavuutta mieleemme ja auttaa keskittymään kuuntelemiseen. — — — Kristityn toivo on lujaa ja varmaa. Ei mikään muu toivo ole tällaista, sillä se ankkuroituu Jumalan voimaan ulottuen perille asti.

*

— — Tekojen tiellä ei ihminen pääse koskaan pitemmälle kuin pakanat. Ei ole mitään erinomaista siinä, että ihminen etsii omaa kunniansa, vaikka se olisi hengellistä kunniaa.

Kristitty tietää, että salassa näkevä Jumala myös maksaa salassa. Ei tarvitse etsiä omaa kunniaa eikä pystyttää omaa vanhurskautta. — — Jumala ei maksa meidän sydämemme mukaan vaan oman rakastavan sydämensä mukaan. Se on aina armopalkkaa. Jumalan rakkaudessa on meidän rakkaudemme salaisuus.

*

Jumalan kansa on usein saanut seistä Israelin lasten tavoin myrskyisen Punaisen meren ääressä: veriruskeiden syntien, monen ahdistuksen, hädän sekä pahuuden henkivaltojen saartamana edestä ja takaa. Ei tällöin suinkaan voi nähdä voiton varmuutta. — — — Mutta kun katse saa kääntyä pois näistä uhkaavista aalloista, on saatu kokea, että tie ylöspäin on auki. Ahdistusten hetkistä on tullut avun hetkiä, pyhiä hetkiä. — — — Herra käy kansansa edellä ja kerran lunastetut saavat veisata Mooseksen ja Karitsan virttä. Silloin myrskyinen meri on muuttunut lasimereksi, "miss' ei aalto uhkaa laivaa..." Siellä näkyy, miksi ei purtemme saanut kulkea sitä väylää, mitä me halusimme, miksi Jumala nosti myrskyn kääntämään purtemme muualle. — — —

*

Uskonko minä Jumalan Poikaan? Tätä meidän on kysyttävä joka päivä itseltämme ja Jumalan edessä. On paljon taipumusta väärään hyväuskoisuuteen, missä mennään tämän kysymyksen ohi ja luotetaan siihen, että se jotenkuten selviää lopulta. — — —

— — — Sekin on uskoa, kun joudutaan sanomaan: "Minä uskon, auta epäuskoani". Pelastusrenkas heitetään sille, joka ei jaksa pelastautua.

— — — Sielunvihollisen mielialue, millä se tahtoo irroittaa erikoisesti nuorten katseet pois pelastustyöstä, on se, että se panee epäilemään: en kuitenkaan kestä, ei kannata siksi lähteä tälle pelastuksen tielle. — — — Kiusausten keskellä on lupa katsoa Jumalaan. Alkää tehkö väkivaltaa omalletunnolle! Tunnon levottomuus on merkinä siitä, että kiusaaja on lähellä.

*

— — — Onko meillä todistajan rohkeutta? Meidän ei tule jäädä kotikylälämmekään kokouspaikkojen pihamaalle tai eteiseen, kiusaaja ei seuraavalla keralla mahdollisesti päästä sinnekään. — — —

*

— — — Me työntekijät usein unohtamme oman avun tarpeemme ja Jumalan armon omalla kohdallamme, oman rukouksemme ja paaston. Tässä on syy heikkouteemme. — — — Jos koemme voimattomuutta, olemme valmiit vetäytymään syrjään ensimmäisen tappion tulen. Ei ole koskaan kysymys siitä, miten

me menestymme ulkonaisesti. Jokapäiväinen omakohtainen synnin ja armon tunteminen on ensimmäisiä asioita myös Jumalan valtakunnan työssä olevalle.

*

Sovinto Jumalan ja ihmisen välillä riippuu siitä, että Jumalan sydämessä tapahtuu muutos niin, että hän antaa anteeksi. Me olemme kaikki hänen edessään vikapäitä. Jumalan anteeksi-anto on ainoata todellista vanhurskautta. Tämä näkyi Ristillä kaikkein parhaiten. Siellä Isän sydän murtui. Vain Kristuksen vanhurskaus on paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden. Tässä vanhurskaudessa näkee Jumala nyt meidät. — — —

*

Talvijuhlat päättyivät yhteisesti veistattuihin kiitosvirren säkeistöihin:

Sun omas, Jeesus, tahdon olla
ja elää sulle yksinään,
kun sinä armos auringolla
saat sydämeni syttymään.
Sinua kiitän riemumielin
ja veisaan sydämin ja kielin.

Suo pyhän nimes kunniaksi
mun aina täällä vaeltaa.
Tee sanassas mua vakavaksi
mua henkes anna johdattaa,
niin, että kerran taivaassasi
sua kiitän rakkaudestasi!

Kunpa me kaikki todella tahtoisimme olla Vapahtajan omia, hänen armonsa sytyttämiä, uskollisia hänen työssään, missä meidän tulee muistaa, kuten näillä talvipäivillä erään tervehdyksen yhteydessä lausuttiin, että jollei meillä ole asiaa Kristuksen Ristin juurelle, on kaikki toimintamme aivan turhaa.

Katri Kannisto.

TOVERILIITON POSTISIIRTOTILI on 82253. Olisi mieluista, jos opiston ystävät ja kannatusyhdistyksen jäsenet myöskin tilaisivat tätä omaa lehteämme. Tämä numero, joka oli tarkoitettu ennen toveripäiviä ilmestymään, on lakon aiheuttaman viivytyksen takia muuttunut näin kurssin päättäjäsnumeroksi. Seuraava lehti, kesän kaksoisnumero ilmestyy ensi kuussa. Vuosikerran hinta on 200 mk.

Kävimme Loimaalla

Täällä opistolla olemme kovasti yrittäneet harjoittaa hiihtokuntoamme tämän talven aikana. Onhan varmasti jokaisen mielessä, joka suksilla pysyy, liikkunut ajatus päästä koettelemaan kykyjään Loimaalle. Mutta sinnehän pääsivät vain parhaat, ja niin saivat toiset tyytyä hiihtelemään näitä Kohtavaaran rinteitä sillä aikaa, kun toiset mittelivät voimiaan kilpailussa "kullasta" Loimaan alavilla pelloilla.

Koitti sitten tuo odotettu päivä (10. 2. -56), jolloin kilpailijat avustajineen pakkasivat laukkunsa lähteäkseen kohti kohtelemusten paikkaa, Loimaan evankelista kansanopistoa. Matkakuume oli ilmeinen. Lähtijöitä kertyi kaikkiaan 14: 9 hiihtäjää ja 5 "avustajaa". Viimeksi mainittu joukko oli tosin vähäinen, mutta heissä oli ääntä sitäkin enemmän. Lähtöön meidät saateltiin "Riennä riemuin eespäin vain..." sävelin ja kehoituksin. Kohtavaaran pysäkiltä nousimme junaan (klo 15.50) ja niin alkoi junassa istuminen, jota kesti. Matka edistyi iloisen mielialan vallitessa ja nauttiessamme niitä antimia, joita olimme matkalle eväksi saaneet. Kontiomäellä vaihdoimme junaan, jossa matka jatkui aina Riihimäelle asti. Koetimme nukkua; olihan yö. Toisilta se onnistui paremmin, toisilta heikommin. Riihimäelle saavuttuamme saimme ensimmäiseksi kuulla, että se juna, jota olimme tavoittaneet, olikin peruutettu. Sillehän emme voineet mitään, vaan oli tyydyttävä odottelemaan seuraavan junan lähtöä, ja parin tunnin perästä niin tapahtuikin.

Matka jatkui seuraavaan junanvaihtopaikkaan Toijalaan. Mutta Riihimäeltä saimme jo uutta seuraa: Sairalan opistolaiset, jotka olivat matkalla samaan päämäärään. Pian siinä virisivät yhteiset laulut, jotka toivat meidät jollakin tavalla lähemmäksi toisiamme. Emme tunteneet laulajia ennestään, mutta silti monet laulut olivat tuttuja kaikille, ja samalla selvisi, että meillä oli myöskin sama Jumala, jonka kunniaksi laulumme siritimme. Toijalassa saimme taas odottaa kotvasen matkan jatkumista, mutta se kävi jo rattoisammin kasvaneessa matkaseurueessa. Kun sitten matka jat-

kui, oli jäljellä vain parin tunnin taival Loimaan kauppalaan, josta päästiin edelleen linja-autoilla opistolle. Perillä saimme erittäin ystävällisen vastaanoton. Opiston johtaja Pulli toivotti meidät tervetulleiksi, ja meidät ohjattiin asunnoiksemme luovutettuihin oppilas-huoneisiin, joiden varsinaiset asukkaat kohteliaina isäntinä olivat hakeneet majansa muualta tilapäissuojista.

Tuliaisakahvit juotuumme aloimme jo tutustua taloon, joskin osa joukostamme hakeutui unten maille. Me toiset kierteelimme ja ihmettelimme. Kaunista oli kaikkialla. — Kylläpä päivällinen maistui, kun sen vuoro sitten tuli, harvoin on niin hyvää ruokahalua. Syötyämme kävimme luokat, kutomon, ompelimon, keittiöt ja pienen hiljaisen rukouskammion. Olimme kuin tutkimusretkeilijöitä ja ihastelimme näkemäämme. Ei siinä nukahtamisyrityksistä mitään tultu, vaan kello ehti jo 19.00, jolloin alkoi esittäytymistilaisuus. Kokoonnuimme juhlasaliin. Alkuvirren jälkeen opiston johtaja piti rukouksen ja tervehdyspuheen, mainiten siinä, ettei tänne ole tultu ainoastaan kilpailemaan, vaan myöskin ennen muuta saamaan sieluillemme virvoitusta Jumalan Sanasta. Loimaan opiston naiskuoron laulun jälkeen saimme kuulla opistolaisten itsensä sepittämän tervetuliaisrunon, jonka oppilas Riitta Romu esitti. Oppilas Tyko Heimosen yksinlaulua kuultiin mieltymyksellä, samoin sikäläisen ohjelmaryhmän esitystä "Karitsan lippua käymme seuraamaan". Yhteisesti lauletuin Siionin Kanteleen laulun jälkeen seurasi opistojen esittäytyminen. Kaikki 12 evankelista opistoa, 10 suomenkielistä ja 2 ruotsinkielistä, olikin mukana, ja tämä tapahtui nyt ensimmäistä kertaa, tämä kaikkien opistojen mukanaolo. Esittäytymisen jälkeen päätti illan opettaja Sivulan iltahartaus, aiheena Matt. 19: 19. Iltakahvin jälkeen kiiruhdimme nukkumaan.

Seuraavana, sunnuntaiaamuna, heräsimme klo 7, mutta vielä kovasti uupunaina. Aamiaisen jälkeen lähdimme hyvissä ajoin ennen jumalanpalveluksen alkua astelemaan kohti kirkkoa. Matka kävi kaitaista metsäpolkua lumisten kuusten suojassa. Alkutilurgian suoritti Loimaan opiston johtaja ja saarnan, tekstinä Mark. 10: 32—41, piti johtaja Salomaa. Osallistuimme Herran p. Ehtoollisen viettoon. Kirkosta tultuamme meitä odotti kahvipöytä, ja sen jälkeen riensimme juhlasaliin raamattutunnille, jonka piti Loimaan kirkkoherra L. Mustajoki. Tunnin aiheena oli 2. Kor. 2:

14—16, "Kristus voittaa aina". Tunti opetti meille, että vain Kristusta seurattessamme kuljemme voittosaatossa.

Sitten tarjoutui hiihtäjille tilaisuus tustua latuun ja kovin vaikeaksi he sitä kertoivat. Päivällisellä meidät sitten ruokittiin kertakaikkiaan täyteen, sellaiset olivat annoksemme.

Klo 19 alkoi iltajuhla kirkossa. Sinne kokoonnuimme taas suurella joukolla. Loimaan opistolaiset esittivät kuorolauluja: "Soi kannel kaunis, soi...", "Yhtenkö tulla saamme...?" ja "Jeesuksesta laulan...", minkä jälkeen past. Hälvä piti puheen. Loimaan Soitinyhtye esitti pari hengellistä laulua, Helsingin ev. kansankorkeakoulu kuorolausuntesityksen "Tuhlaajapoika" ja opettaja Joronen yksinlaulua. Past. Sainio kehoitti puheessaan: "Veisatkaa Herran armaa. — Pois tyhjät laulut." Yhteisesti veisatun virren jälkeen kokoonnuimme kaikki evankelisten opistojen oppilaat alttarin eteen laulamaan Siionin Kanteleen pari laulua (383 ja 564). Sairalan opiston johtaja, past. Telaranta päätti juhlan loppupuheeseen ja -rukoukseen.

Valkeni sitten maanantai ja kilpailuaamu. Aamuhartauden piti Karkun opiston johtaja A. Kymäläinen. Aamun sana oli: "Minä olen tie". Kun sitten vielä oli kuultu maist. Savelaisen tunti luonnetyypeistä ja sen päätyttyä isäntä-opiston johtaja oli jaellut alustavia neuvoja kilpailuja varten, lähdettiin aamiaiselle ja sitä tietä "avustamaan" hiihtäjien ja heidän suksiensa kunnostamista. Meitä jännitti kovasti, mutta hiihtäjät itse olivat rauhallisuuden perikuvia.

Ja sitten koitti määräaika, klo 12. Ja silloin alkoi meidän vuoromme nauttia "vauhdin hurmasta", joskin vain silmillämme, mikä olikin helpompaa ja meille paremmin sopivaa. Naiset lähtivät ladulle niin, että lumi tuprusi. Nyt tarvittiin meidän "apuumme", äänivaroja, ja kyllä me siihen kaikkemme annoimme, yritimme ainakin, niin paljon kuin vähänkin jaksomme. Sen ansiotako sitten lie ollut, en tiedä, mutta joka tapauksessa meidän "Tiina" tuli ensimmäiseksi, eivätkä ne huonoja olleet toisetkaan. Emme kai sitten enää jaksaneet "avustaa" poikia yhtä lujaa, että he olisivat kyenneet sijoittumaan näin hyvin. Mutta siitä huolimatta riemullamme ei ollut rajoja, kun ilmoitettiin, että ensimmäisellä sijalla naisten hiihdossa on Nurmes: Eeva Timonen. Oli ihan ihme, että selvisimme terveen jäsenen voittajaa onnittelemasta, niin sydämellistä se oli.

Klo 18 alkoi päättäjäistilaisuus pal-

kintojenjakoineen. Sen aloitti johtaja Pulli puhuen sanasta "Juoskaamme kesäpäivinä edessämme olevassa kilvoituksessa silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen" Hbr. 12: 1—2, kehoittaen erikoisesti muistamaan, että "niin alhaalla kenkään ei kulje, ettei siellä Jeesus ois...". Seurasi sitten palkintojen jako sijoittumisten mukaan: miesten 10 km:n voittaja Ero Hautala, Kaustisen opistosta, naisten 5 km:n voittaja Eeva Timonen Nurmeksen opistosta jne. Kaikkiaan 10 parasta kutsuttiin yhtäaikaa korokkeelle palkintoja noutamaan, heidät valokuvattiin ja heille toivotettiin Jumalan siunausta elämän taipaleelle. Opistojen sijoittuminen muodostui seuraavaksi: Naisten sarja 1. Karstula, 2. Nurmes, 3. Kaustinen, 4. Kitee, 5. Sairala, 6. Karkku, 7. Loimaa, 8. Kauhajoki, 9. Hanko, 10. Muurla, 11. Helsinki, 12. Vaasa; — Miesten sarja 1. Kitee, 2. Karstula, 3. Karkku, 4. Kaustinen, 5. Sairala, 6. Muurla, 7. Loimaa, 8. Nurmes, 9. Kauhajoki, 10. Helsinki. Molempien sarjojen yhteistuloksesta määräytyi seuraava lopullinen järjestys opistojen kesken: 1. Karstula, 2. Kitee, 3. Kaustinen, 4) Karkku, 5. Sairala, 6. Nurmes, 7. Muurla, 8. Loimaa, 9. Kauhajoki, 10. Helsinki, 11. Vaasa ja 12. Hanko.

Tulosten julistamisen ja palkintojen jaon jälkeen Loimaan opiston musiikki-kerho lauloi. Rovasti Savelainen puhui meille uskonelämän kilpailusta. Kilpailija tarvitsee ravintoa. Pyhä Henki antaa sitä Jumalan Sanasta. Kahvitauon jälkeen saimme vielä nähdä värifilmin Pyhästä maasta. Useitten ohjelmavurojen jälkeen illan päätti johtaja Salomaa kehoitukseen: "Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi" omistaen sen elämän varrelle tarpeellisenä muistettavana sekä kilpailijoille että kaikille mukana olleille.

Tiistai-aiamuna lähdimme tästä ystävällisestä opistokodista paluumatkalle. Kuitenkin suuntasimme matkamme aluksi Turkuun, koska kerran oltiin näin lähellä tätä vanhaa pääkaupunkia. Samoissa mielissä olivat Kaustisen opiston edustajat ja lumiesteitten vuoksi oli muurlalaistenkin luovuttava autokyydistään ja palattava odottelemaan Turkuun vievää junaa. Pitkähän tämä matka ei ollut, mutta oli hyvä saada taas virittää laulu yhdessä toisten kanssa Jumalan kunniaksi. Oli jotain sykähdyttävää laulaa noiden toisten — toisaalta vieraiden ja kuitenkin läheisiksi tulleiden — nuorten kanssa ja teimme sen täysin sydämin.

Turussa katselimme paitsi kaupunkia

erikoisesti Tuomiokirkon ja sitten Turun linnan sekä Eläintieteellisen museon. Kiirettäkin oli pidettävä ja kieltämättä enempiä emme olisi jaksaneetkaan. Silmät olivat väsyneet katselemisesta, jalat kävelystä ja vatsa huusi ruokaa. Kun tämä viimeksi mainittu oli valennettu, ei jäänyt enää pitkiä aikoja junan lähtöön, ja niin alkoi matka kotia kohti. Loimaan ohi mentiin. Toijalasta jatkettiin Riihimäelle, ja sieltä alkoi taival Kontiomäkeä kohti useimpien nukkuessa niin hyvin kuin kukin kykeni. Tämän viimeisen junanvaihdon jälkeen matka hupeni nopeasti, eikä aikaakaan kun oltiin Kohtavaarassa, missä vastassa olivat johtajatar ja agronomi. Jälleen näkemisen ilo oli suuri. Mutta entäs sitten kun saavuimme opistolle. Voi sitä riemua. Oli "soittokuntakin" varustautunut vastaanottamaan voittaja-Tiinaa; hänet seppelöitiin ja onniteltiin ja vielä kerran onniteltiin — kaikki olimme onnellisia.

Muistellemme jokainen tätä matkaa kiitollisin mielin. Oli suurta olla siellä toisten nuorten parissa, joita oli ympäri Suomea. Siellä, jos missään, tunsimme kaikki kuuluvamme yhteen. Meillä kaikilla oli yhteinen Vapahtaja. Tunsimme Hänen läsnäolonsa elävästi. Sydämetämme kohosi kiitos. Kiitos, Taivaallinen Isä, että olemme saaneet kokoontua yhteen näille talvipäiville Sinun Sanasi ääreen.

Taimi Veikkolainen.

TIETOOMME ON TULLUT:

Kihloissa:

Onni Sutinen	
Irja Louhelainen	1948—49
Sakari Pennanen	1950—51
Katri Kannisto	
Pentti Korkalainen	
Inkeri Torvinen	1951—52
Martti Pulkkinen	
Aino Määttä	1951—52
Pertti Puoskari	
Aune Tolvanen	1951—52
Erkki Heikkinen	
Kirsti Kinnunen	1953—54
Pekka Haataja	
Iida Romppanen	1953—54
Eelis Tiittanen	
Martta Piironen	1954—55
Pertti Koponen	
Irma Lukkarinen	1955—56

Vihitty:

Osmo Komulainen	
Toini Ahtonen	1946—47

Aarne Heinänen	
Helli Leppänen	1946—47
Kalle Mähönen	
Anna Mari Koistinen	1947—48
Seppo Mustonen	
Liisa Sormunen	1951—52
Toivo Pölönen	
Impi Piitulainen	1951—52
Juhani Huotari	
Elvi Klemetti	1952—53
Eelis Haverinen	
Tuulikki Hulkko	1953—54

Runsasta Jumalan siunausta elämään! "Jokainen, joka kuulee minun sanani ja tekee niiden mukaan, on verratava ymmärtäviseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi". Matt. 7: 24.

Toveriliiton vuosikokouksen pöytäkirjasta

4 §. — Yhdyshenkilöiksi toveriliiton eri piireihin valittiin seuraavat henkilöt: N u r m e s, kauppa, Eila Niskanen, Kohtavaara, Irma Lainpelto, Savikylä, Eila Korhonen, Ronkeli, Kerttu Kuittinen, Polvijärvi, Lahja Mutanen, J u u k a, Pekka Lehikoinen, K a j a a n i, agronomi Aino Karjalainen, R a u t a - v a a r a, Helvi Pirinen, V a l t i m o, Hanna Suhonen, K u h m o, kk. Hilma Piirainen, Lammasperä Hilda Piirainen, Pielisjärvi, Helka Heikura, E n o, Impi Pölönen, I l o m a n t s i, Pauli Määttänen, S ä r ä i s n i e m i, Kaija Korhonen.

5 §. Kannatettiin ehdotusta, että jokainen toveriliittolainen hankkisi yhden Pirtin Vestin tilauksen. — Samalla kehoitettiin lehdelle lähettämään kirjoituksia.

7 §. Toveriliiton tavoitteeksi alkaneeksi toimintakaudeksi hyväksyttiin johtokunnan ehdottama puhujakorokkeen hankkiminen. Opistotyön tukemiseksi suunniteltiin arpajaisten järjestämistä. Japanilähetysten hyväksi kehoitettiin pitämään juhlia sekä tekemään käsitöitä ja ottamaan vastaan säästökirjoja.

9 §. Johtokuntaan valittiin toveriliittolaiset: Kalevi Rätty, Irma Lainpelto, Liisa Arpila, Pekka Lehikoinen, Erkki Korhonen, Auli Karvonen, Saara Rätty, Kauko Tolvanen ja Aira Pekkarinen.

OPISTOJUHLIA vietetään toukokuun 6 päivänä Kontiolahdella ja helatorsainta Polvijärvellä, päivällä kirkossa ja illalla Kuorevaaran kansakoululla (klo 19).

“Niinkuin me lentäisimme pois . . .”

Näin laulaa Raamatun virsirunoilija pitkänkin elämän vuosista. Ne kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme. Jokainen me tiedämme, että tätä kuvaa voitaisiin ainakin yhtä sattuvasti käyttää opistoajastamme, sen päivistä ja hetkistä. Aluksi saattoi aika tuntua pitkältäkin, mutta pian tempasi työn rytmi jokaisen mukaansa: tunneilla pysähdyttiin pohtimaan elämän tärkeitä kysymyksiä ja asioita, joista olisi tarpeen jotain tietää, ja jälleen riennettiin, kuka pirttiin, kuka keittiöön, ompeluluokkaan tai kutomoon jatkamaan siitä, mihin edellisenä päivänä oli ehditty . . .

Opistotyö oli hakenut uomansa, jota se tasaisesti eteni, kunnes — tuli lähdön aika.

Tämä merkitsi jälleen jyrkkää käännettä koko opiston samoin kuin täällä talvikauden viettäneiden nuorten elämässä. Lähtötouhukin vaiken. Hyvästelylaulut kaikuiivat yhä pienemmän jou-

kon laulamana. Saattajat jäivät tähtymään lähtijöitten jälkeen.

Niin, he ovat menneet . . . kuin siivilleen kohoten. Todellakin — mahtavatko siivet kantaa? — kiusojen keskellä ja tehtävissä, jotka heitä odottavat? Saiko opisto-aika vahvistaa lähtijöitä?

Paljon oli talven aikana tilaisuuksia, jotka suorastaan vaativat itsekasvatukseen: tarvittiin kärsivällisyyttä, sitkeyttä ja peräänantamattomuutta, kysyttiin rehellisyyttä, luotettavuutta, oikeaa toveruutta ja auttavaisuutta. Mutta ennen muuta saatiin olla ammentamassa Sanasta voimaa, jota meillä itsellämme ei ole, ja evästä, jota ilman edessä oleva matka kävisi jokaiselle uuvuttavan pitkäksi . . .

Niin, — ”he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy” — he, jotka Her-
raa odottavat . . . Tätä me jätimme teille jokaiselle rukoilemaan.

Kesäkurssit alkavat 7. 5. 1956

Talvityökauden päätyttyä kokoontuu opistolalle uusi joukko toukokuun 7 pnä klo 10, tarkoituksena työskennellä jollain seuraavista rinnakkain toimivista kursseista.

Puutarhakurssi kestää 6 viikkoa. Sillä perehdytään jokaisen oloissa mahdollisen kotipuutarhan samoin kuin kotipi-hankin perustamis- ja hoitotehtäviin. Utta on nyt opistolla oma puutarha-traktori, jota käytetään apuna muok-kaustyössä ja joka on varmaan mielen-kiintoinen työväline. Utta on samoin kurssin opettajakin, agronomi J. Veste-rinen, joka on tälle alalle erikoistunut opiskelemalla myöskin Ruotsissa ja joka on hoitanut opiston maatalousopettajan tointa jo kuluneen talven ajan. Muilla kursseilla sensijaan ovat entiset opet-tajat.

Kutomakurssi on samoin 6-viikkoinen, ja sillä on tilaisuus tehdä yksinkertai-semppia tai vaativampia töitä kunkin taitojen mukaan.

Ompelukurssi, kestäen 4 viikkoa, on varsinkin revinnäis- ja pukuompelutöitä varten, ja tämä lyhempi kurssi olisi sopivin entisille opistolaisille, joilla jo en-nestään on teoreettista pohjaa ompelu-töihin. Hauskaa olisi tietenkin muilla-

kin kursseilla nähdä mukana entisiä opistolaisia.

Kurssimaksut ovat 6.000:— mk, paitsi kutomakurssin 8.000:— mk, ja sisältyy siihen ruoka ja asunto opistolalta.

Kunkin alan tietopuolisen ja käytän-nöllisen opetuksen ohella pidetään kai-kille yhteisesti eräitä luentoja yhteis-kunnallisten ja elämäkatsomuksellisten aineiden alalta.

Kurssit on tarkoitettu kansanopisto-ikäisille nuorille: naiset 16 v. ja miehet 17 v. Tiedustelut ja ilmoittautumiset os. *Kansanopisto, Kohtavaara*, tai puh. *Lipinlahti 12 t.k. 30 päivään* mennessä.

Tervetuloa mukaan!

Työkauden päättäjaiset pidetään huh-tikuun 29 päivänä. Varmaan monet, jot-ka lakon takia eivät voineet tulla tove-ripäiville, voivat järjestää tulonsa opis-tolle tuoksi sunnuntaiksi. Odotammekin lopettajaisten siinä suhteessa muodos-tuvan aivan kuin toisiksi toveripäiviksi. Lyhyt on enää opisto-aika ja sitten taas parvi opistolaisia jättää kotimme suojat. Muistakaa toveriliittolaiset nykyistä kurssia rukouksissanne ja pyytäkää siu-nausta vielä loppuajan työlle, että jokai-nen saisi kokea sen todellisena omalla kohdallaan. Tervetuloa päättäjäisiin!